

Rejsebrev fra Paraguay

Hvor er livet dog fuld af muligheder:

Da jeg stod op i morges på mit hotel i Iguazu, Brasilien, havde jeg endnu ikke besluttet, hvad jeg skulle foretage mig i dag. Indtil nu har rejsen været nogenlunde fastlagt, da jeg hjemmefra havde købt lokale flybilletter, men den videre tur foregår nu som sædvanlig ved, at jeg hver dag finder ud af, hvad jeg lige har lyst til.

I dag var der flere alternativer:

Jeg kunne tage ud til de fantastiske vandfald, simpelthen verdens største, hvor jeg hele dagen i går vandrede rundt på de mange udsigtspunkter på den argentinske

side. På et net af gangbroer kommer man faktisk helt ud på en del af selve faldet, så tæt, at der var flere dejligt kølende brusebade - men tilsvarende vanskeligt at fotografere. Der skulle også være et flot panorama fra den brasilianske side, men jeg var egentlig mæt af vandfald, så den ide droppede jeg inden morgenmaden.

Lige på den anden side af floden ligger Paraguay med frihandelsområdet Ciudad del

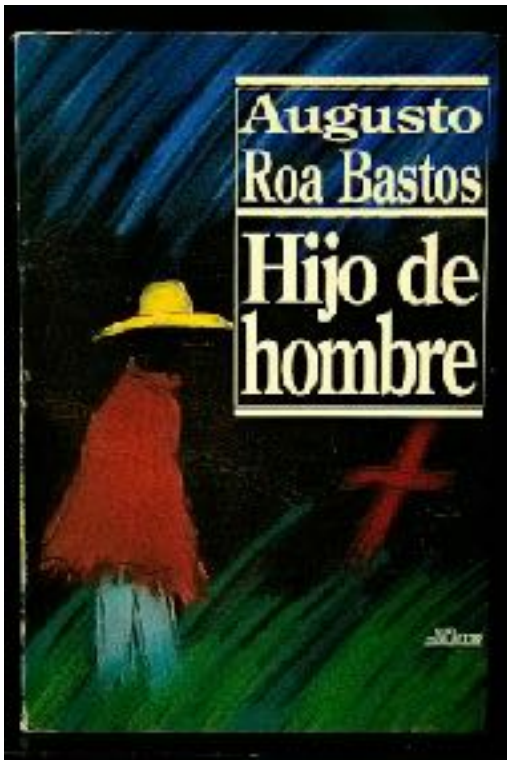
Este. Der havde jeg på internettet fundet et interessant østrigsk hotel, og byen kunne måske med sin wild-west-agtige atmosfære være en overnatning værd.

Eller jeg kunne tage ind til hovedstaden Asuncion, som skulle være et livligt sted, og finde billetter til på søndag, hvor der skulle være lokalopgør i deres fodboldliga.

Nu kan jeg godt lide at vente til sidste øjeblik med at beslutte, da der jo let kan ske noget uventet. Det gjorde der også i dag:

Efter en tur med den lokale bus til grænsen kunne jeg spadserere over Venskabsbroen mellem Brasilien og Paraguay, lige ind i Ciudad del Este, og der er nok noget om, at denne by kandididerer til titlen som alle grænseindkøbsbyers moder. Den er dog samtidig rodet og beskidt, og efter at have siddet lidt i skyggen på blomsterkassen under et træ, havde jeg fået nok af det og fandt en virkelig skramlende bybus, der læssede mig af i nærheden af busterminalen.

Og så var det, da jeg nåede derhen, at den næste afgang en halv time senere var til byen Villarrica, som jeg straks købte billet til. Det er en mindre by rigtig langt ude på landet - og hvorfor så det? Jo, inden jeg rejste hjemmefra læste jeg som sædvanlig nogle bøger skrevet af lokale forfattere, herunder noget så sjældent som en bog, Hijo de Hombre (Menneskets søn) af den paraguay'ske forfatter Augusto Roa Bastos.

Denne bog er egentlig temmelig deprimerende, idet den handler om nogle skæbner gennem 2 generationer i landets tragiske historie, hvor diverse generaler forvandlede Paraguay fra i 1800-tallet at være Latinamerikas mest progressive og velstående land til en veritabel bananrepublik, hvor størstedelen af landets mandlige befolkning var blevet dræbt i vanvittige krige og 1/3 af landet pantsat til udenlandske långivere. Jeg har medbragt en kopi af oversætterens introduktion, incl. kort over begivenhederne, og en del af bogens handling foregår netop i Villarrica. Det var jo en mulighed, som jeg ikke kunne lade gå fra mig.

Nu er der naturligvis ikke noget tilbage fra den tid, men det er på anden vis et interessant område. Adskillige steder langs vejen kunne jeg fra bussen se skilte ned ad uendelige helt lige grusveje mod bebyggelser med tyskklingende navne, bl.a. Colonia Sommerfeld og Pritzl. Også her i byen er der flere tyske restauranter og forretninger, som Edelweiss og Germania.

Nogle af de mange tyske immigranter er sikkert helt almindelige nybyggere, men der er også efterkommere efter en del af de krigsforbrydere, som slap væk efter 2. verdenskrig, idet både Argentina og - for de rigtig slemme - Paraguay gerne tog i mod dem. Jeg talte i går med en ung argentiner, som fortalte at hans bedsteforældre var immigreret fra Tyskland med svejtsisk pas, men at han trods mange opfordringer aldrig havde kunnet få sin

bedstemor til at fortælle om hvordan og hvorfor de lige var havnet her, som jo er noget af det længste væk man overhovedet kan komme - men det er måske netop derfor.

For evt. interesserede i dette emne kan jeg anbefale Philip Kerr: Den stille flamme, som egentlig er en spændende kriminalroman, men hvor man også møder de virkelige personer som Adolf Eichmann, der under beskyttelse af Evita og Juan Peron får lov at slå sig ned i Argentina.

Men inden jeg er nået her til, nød jeg to dejlige dage ved den brasilianske kyst, hvor jeg vandrede gennem stejl klippejungle til øde sandstrande efterfulgt af god mad og drikke i fiskerlandsbyerne.

Og her ses så en af de adskillige markante forskelle fra Sydøstasien f.eks. Indien. Der ville jeg jo på selv et øde bjerg og en øde strand møde masser af mennesker, komme igennem nogle landsbyer og forbi flere templer. Her i dette meget europæiske og veludviklede område kører busserne til tiden, en øde strand er øde, og de eneste jeg mødte - til gengæld i rigelige mængder - var

moskitos, der sværmede om min svedige krop.

Men sådan er vi mennesker jo - som min hollandske værtinde i Brasilien sagde: Bare det dog snart bliver vinter, så jeg kan tage en sweater på om aftenen, når det bliver køligt. Og hvor jeg ofte i bl.a. Indien synes, at jeg er omgivet af rigeligt mange mennesker hele tiden, så er det lige før jeg savner dem her. Tja..